

[J. Chr. Jensen.]

Anlæg af Skoler, Børnehaver, Kirker, Biografteatre, Ungdomshjem og alt andet, hvad man overhovedet ønsker. Tillige er Køge Bugt en Sundhedskilde, der har vi det reneste Vand, vi har omkring København, der kan der blive Badning og alt Slags Firluftsliv. Her kan komme et enestaaende By-samfund, som vi ikke har det noget andet Sted i vort Land, og vi kunde allerede i afvigte Sommer have paabegyndt et storstilet Vej- og Kloakarbejde, hvortil vi har alle Materialer, og saaledes allerede nu have gjort denne Jord byggemoden, hvis vi havde lagt det hele til Rette paa den rigtige og fornuftige Maade. Det har vi nu forsømt, og vi maa tage Skade for Hjemgæld, som man siger, men det kommer Samfundet dyrt at staa.

Vi ved, at København og Frederiksberg er saa godt som udbyggede, og den fortsatte Udvikling af Hovedstaden maa foregaa i Nabokommunerne, særlig mod Syd og Vest, hvor de store Arealer og de gunstige Muligheder for en fortsat Udvikling findes. Der blev derfor for en Del Aar siden nedsat en Kommission, som skulde lægge alle disse Forhold til Rette. Kommissionen har uhindret kunnet arbejde i alle Krigens Aar, den burde for længst have afsluttet Arbejdet og derved lagt Ansvar for det, der videre skulde ske, over paa Rigsdagen og de paagældende Kommuner. Der burde selvfølgelig sideløbende med dette Kommissionsarbejde været lavet Vej- og Kloakplaner. Alt dette havde man ogsaa kunnet gøre i Krigens lange Aar, hvis man til fulde havde forstaaet denne store Samfundssags Betydning for det fremtidige Byggeri. Hvem der bærer Skylden for, at det ikke er sket, skal jeg ikke sige noget om, jeg ved det ikke, men det er for saa vidt ogsaa ligegyldigt, Skaden er nu uoprettelig, sandsynligvis for mange Aar.

Der ligger allerede i det, jeg her har sagt, en stor og vigtig Opgave, og jeg tillader mig her at rette en Henstilling til den højtærede Statsminister om Oprettelse af et særligt Ministerium for disse Anliggender, og det kan kun være mig en Glæde, at ogsaa et andet æret Medlem har fremført den samme Tanke. Denne Tanke er imidlertid ikke ny for mig, jeg har gennem mange Aar ment det paakrævet, at der var en

særlig Minister, som tog sig af disse Anliggender, og jeg har senest fremført Tanken paa mit Partis Kongres lige før det sidste Valg. Men som sagt, jeg taler paa egne Vegne, da dette Forslag ikke har været behandlet i mit Parti. Jeg vil dog gerne have Lov til at motivere det lidt nøjere, fordi man antagelig ikke vil mene, at der vilde være tilstrækkeligt Arbejde for et saadant Ministerium i det, jeg her har nævnt, og i det, der er nævnt fra anden Side her i Dag. Nu vil jeg gerne have Lov til at sige, at den højtærede Indenrigsminister maa ikke paa nogen Maade i denne Tanke eller dette Forslag, som jeg her fremfører, se noget Mistillidsvotum til ham fra min Side, absolut ikke; jeg er særdeles tilfreds med Indenrigsministerens Arbejde paa disse Omraader, særlig i de Spørgsmaal, vi taler om i Dag.

I Sommeren 1942 blev Loven om Statens Bygningsvæsen vedtaget enstemmigt i begge Rigsdagens Ting, og det skyldes for øvrigt ogsaa det saakaldte Dahlgaardiske Udvalg, at vi fik dette Spørgsmaal løst, som Rigsdagen havde arbejdet med i over 90 Aar, uden at det var lykkedes at faa en Løsning. Ved Loven oprettedes Statens Bygningsdirektorat. Vi var klar over, at der forestod Direktøren for dette nyoprettede Direktorat et meget stort og vanskeligt Arbejde, hvorfor vi gjorde hans Stilling stærk derved, at han stod direkte under Ministeren og ikke først skulde referere til en Departementschef. Vi vidste — og specielt jeg maaske —, at han vilde faa meget Besvær med at føre Loven ud i Livet efter dens Aand og Bogstav, fordi, som jeg ogsaa sagde i min Ordførertale, da Lovforslaget var til Behandling, der laa meget store økonomiske Interesser gemt i dette Forslag, særlig for Statens Bygningsinspektører, Arkitekter og Ingeniører, der foruden deres almindelige Tilsyn paa Statens Vegne for Honorar udfører Arkitekt- og Ingeniørarbejde paa de Bygninger, de selv er sat til at kontrolere og føre Tilsyn med, et Forhold, jeg anser for ganske uanstændigt. Det er ugørligt for mig i den korte Tid, jeg har, at komme ind paa at motivere disse Ting nærmere, men jeg vil blot sige, at der i dette Spørgsmaal om hele Statens Ejendomsvæsen og alt, hvad der sorterer derunder, er saa store økonomiske og kulturelle